

KIS NAP

A LEVÉLSZEKRÉNY. (lásd 91. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

MI VOLT AZ, amitől az indus leány annyira megijedt? Nem más, mint egy emberi alak, elterülve a homokos parton, nyilván a hullámok által dobattván ki oda.

De ezen ember nem olyan volt, minőket az indus leány eddig látott. Ezért bámult ijedten reá és szinte megdermedt ijedtében; olyan ember volt ugyan is az, mint ők, az indusok, hanem arczbőre fehér volt és teste egészen be volt takarva valami kék burokkal. Ilyet még soha sem láttak a vad népek vidékén, sőt még hírét sem hallották s így nem csoda, ha Rá-Magié kövé vált bámulatában.

Sokáig állt már ott és nézett, mindig csak nézett a fehér arczu emberi alakra, midőn ez egyszerre megmozdítá szintén fehér kezét és magasra emelte az indus leány felé, aztán saját arczára; majd ismét visszajejté, véres nyomot hagyva a fehér arczon. Rá-Magié, mintha kigyó csipte volna, fölugrott s hanyatthomlok futásnak eredt, hátra sem mervén pillantani félelmében, hogy ez az idegen szörnyeteg talán nyomában van és megfogja. Meg sem állott míg csak be nem ért lélekszakadva a faluba.

Az az idegen szörnyeteg pedig nem volt más, mint egy európai matróz, ki hajótörést szenvedett és

kit a tenger ide vetett ki, — Róbert volt, a mi derék matrózunk, ki föláltozta magát, hogy a sajkában helyet adjon ama szegény asszonynak és gyermekének. Ott feküdt most aléltan, megmeredt tagokkal a parton; de még élt, mert a hullámok, mintha megsajnálták volna a derék bátor férfiut, addig-addig ringatták, míg végre a homokos parton száraz földre dobhaták ki. — Most fölnyitá szemeit Róbert és körütekintett. Egy perczig azt hívé, hogy már nem is e földön, hanem a más világon van; de csakhamar visszanyerte teljes eszméletét s az égető szomjuság, mely gyötörni kezdé, emlékezteté őt, hogy bizony még itt van a halandók sorában. Miután tehát nagy erőfeszítéssel fölállott, mindenekelőtt menekülni igyekezett a hullámok veszedelmes szomszédságából; ez ugyan nehéz volt, mert lábai egészen megmeredtek, egész testében gyöngé volt. Nagy nehezen mégis eljutott néhány lépésre s a part tetejéről szettekintve, úgy látta, hogy egészen vad, lakatlan tájra dobta őt ki a tenger. A gyöngeség mellett az éhség is gyötörni kezdé, — már két napja nem evett és nem ivott, — s bármint erőködék, nem tudott tovább menni és leült egy sziklára, épen azon helyre, hol előbb Rá-Magié oly eredménytelenül halászatott.

Itt elgondolkozott, hogy hát azért menekült meg a tenger hullámaiból, hogy a szárazföldön éhen-szomjan vesszen el?! Nem volt

ereje,
sen s
elimádl
nyörü
De ép
„és a
kenyer
lépésny
a kosá
esél,
készite
sült h
kosárk
ebédet
halász
rémüle

Ró
kissé
nem n
Könny
bizony
vigaszt
gyöződ
sziget
és jó
izes g
ekként
södvé
meleg
testén
elszám
kutatj
ket;
pedig
erősöd
ujból
éhsége
felé a
lábnyc

ereje, hogy magának eleséget keres-
sen s megadással várta a halált,
elimádkozván a keresztények gyö-
nyörü imáját, a „mi atyánk“-ot.
De épen midőn e szavakat suttagá :
„és add meg nekünk mindennapi
kenyerünket ma“, szeme egy, néhány
lépésnyire levő kosárára esett, —
a kosárka pedig tele volt gyümölcs-
eszel, összetört magvak lisztjéből
készített pogácsával és egy darab
sült hus is volt benne. Rá-Magié
kosárája volt ez, melyben magának
ebédet hozott volt, hogy egész nap
halászgathasson, de melyet szörnyű
rémületében ott felejtett.

Róbert fölemelte a kosarat s
kissé meg volt ugyan lepetve, de
nem nagyon csodálkozott különben.
Könnyű volt kitalálnia, hogy itt
bizonyosan ember járt, — és ez
vigasztaló is volt, mert ekkép meg-
győződött róla, hogy nem pusztá
szigetre vetődött. Hozzáfogott tehát
és jó izüen falatozott; a bő levü,
izes gyümölcsök elolták szomját s
ekként rövid idő alatt kissé megerő-
södve érzé magát; ez alatt pedig a
melegen sugárzó nap is kiszáritá
testén a nedves ruhákat s Róbert
elszánta magát hogy utnak indul és
kutatja, valjon talál-e közel embere-
ket; annál is szükségesebb volt
pedig ezt tennie, mert még nem
erősödött meg eléggé arra, hogy
ujból napokig türhesen szomjat és
éhséget. Lassan lépegetett tehát be-
felé a parttól s mert egy helyen
lábnyomokat vélt észrevenni, azok

irányában ment és így véletlenül
ugyan azon falu felé tartott, mely-
ben épen e perczen az egész nép-
ség tátott szájjal hallgatta Rá-Magié
csodás elbeszelését.

Rá-Magié ugyan is úgy meg
volt ijedve, hogy még mikor a fa-
luba ért, akkor is nagy ugrásokkal
futott és folyvást segítségért kiabált.
A férfiak, mint már mondtam, mind-
nyáján távol voltak vadászaton s
így a homn maradt asszonyok és
gyermek nagy ijedelemmel szaladtak
elő s reszkettek, mert mindnyáján
valami rettenetes veszedelmet gyani-
tottak, mikor már a bátorságáról
hires Rá-Magié is úgy megijedt.
Volt azonban mégis egy férfi ott-
hon a faluban, a vén „Keselyü“,
ki hajdanában igen vitéz és bátor
hős volt, de most már tehetetlen
gyöngé aggastyánként csak otthon
ült s az egész vad törzs által mint
legbölesebb, szent férfi tiszteltetett,
ki az egész falunak parancsolt. Az
öreg „Keselyü“ tehát a nagy zajra
és sikoltásra szintén előjött és neki
végre sikerült megállitania a rémült
Rá-Magiét.

„Állj meg, állj meg, leányom!“
szólt az öreg törzsfőnök. „Miért
futsz oly eszeveszetten? Talán tigris-
láttál az erdőben? Vagy ellenségeink
közelednek? Szégyen, ha akár ettől,
akár attól úgy meg tudsz ijedni!“

„Nem ijedek én meg a tigristől,
nem félek én ellenségeinktől sem,
atyám,“ felelt a leány büszkén. „De
a tigris csendesen pihen az erdőben,

ellenségeinkkel most békében élünk, — mástól ijedtem én meg — a tengerparton láttam — majdnem lábaimmal érintettem — jaj! —“ és e szavaknál összerázkódott a borzalomtól. Az asszonyok és gyermekek összegyültek mind körülötte és ezerféle kérdéssel kezdték ostromolni, de a vén „Keselyü“ csendet parancsolt és Rá-Magié folytatá :

„Valami nagy szerencsétlenség fog történni velünk, atyám, az istenek talán haragusznak reánk ; mert én a tengerparton szörnyü alakot láttam, mely talán vést és halált jelent számunkra — Oh jaj! — jaj nekünk.“

Rá-Magié beszélni is alig tudott ijedelmében s ezért a vén „Keselyü“ bevezette őt a maga sátorába, mely

ÖL-EB. (lásd 86. l.)

egyszersmind a falu szentegyháza volt. Itt volt egy idomtalan, csunya, sárga bábu, nagy fejjel, kidölt szemekkel, — ez volt az ő istenök és a „Keselyü“, mint a törzs legvénebb és legbölesebb férfja volt megbizva azzal, hogy a bálványt őrizze és gondját viselje.

HATODIK FEJEZET.

Az indus szent atya.

A vén főnök tehát elővette a bálványt és a sátor közepére helyezte ; a gyermekek és asszonyok, kik a sátorba betódultak, földre borultak és aztán tiszteletteljes távolságban maradtak ; a vén ember pedig oda-

APA TOPÁNJAI. (lásd 91. l.)

mesétlenség
n, az iste-
ünk; mert
nyü ala-
szt és ha-
Oh jaj!

alig tudott
„Keselyű“
ába, mely

r.

övette a
helyezte;
k, kik a
borultak
olságban
lig oda-

vezette Rá-Magiét a bálványhoz és azt mondta, hogy most már bátran beszélhet, mert itt semmiféle gonosz szellem sem bánthatja többé.

A leány ezalatt kissé magához tért és szégyelte, hogy őt olyan ijedtnék látták; neki bátorodott tehát és elmondá, mitől ijedt meg.

„Bölcs atyám, agg „Keselyü“ és ti, testvéreim és törzsrokonaim, ne higyétek, hogy én valami csekély dologtól ijedtem meg. Halászni mentem a tenger partjára, hogy jó ételt készíthessek atyámnak, mire a vadászatról visszatér. Tartottam tehát türelmesen a horgot; de hiába, még csak egyetlen egy kis halaeskát sem tudtam fogni; ezt már rossz jelnek vehettem volna, de nem gondoltam semmi rosszra s más helyet akartam keresni, midőn egy szikla hajlásánál majdnem ráléptem egy rettenetes szörnyetegre, egy borzasztó alakra, mely ott feküdt a tenger parton. Teste olyan, mint akármelyikünké, — és mégis más, — rettenetes!”

Mindnyájan borzadózva szorultak közelebb Rá-Magiéhez és biztatták:

„Tovább, tovább, Rá-Magié! Milyen volt a szörnyeteg? Élt? Beszélt?”

A vén „Keselyü“ csendet intett és a leány így folytatá:

„Talán el sem tudom jól mondani, milyen volt — pedig sokáig néztem. Olyan arcza volt, mint nekünk, de nem ám olyan barna, vörös, mint a miénk, hanem fehér, — értitek-e, fehér! És haja nem volt

göndör és fekete, hanem szőke és hosszú; és keze is egészen fehér volt. Lába is kettő volt, mint nekünk, de képzelhetitek, hogy megremültem, midőn lábain nem láttam ujjakat, hanem egész lába egy nagy fekete bőrdarabban volt!” És Rá-Magié ismét összeborzadt.

És a többiek is mind összeborzadtak és nem tudtak mit gondolni bámulásukban.

„Fehér arczu emberi alak?” szölt egy asszony. „Hiszen ez lehetetlen! Jól láttad-e, Rá-Magié?”

„Hát ha csak valami furcsább hal volt?” szölt egy másik, kissé bátrabban és gunyosan; de a többiek szólni sem mertek, hanem eszökbe jutván az, hogy férjeik, fiaik, apáik távol vannak s nincs ki védje őket, félelmökben rettenetes siránkozást kezdének.

(Folytatása következik.)

Ö L - E B.

(Képpel a 84. l.)

A kit úgy a közéletben
Sajnálgatva emlegetnek,
Ugy szoktak beszélni róla:
Kutya dolga van szegénynek.

Pedig van sok olyan kutya
Kinek vigan folyik dolga,
Sem ételre, sem italra
Sem lakásra semmi gondja.

Ugy elkényeztetik mintha
Kis gróf volna legalább is
S a miben ő csak fitymálgat
Mégél abból egy család is.

Derékalja puha párna,
Czukrot eszik, kávé iszik,
S ha ő kelmét sétáltatják —
Mint a babát, ölben viszik.

Ölben dönnyög, ölben szundit,
Azért hívják is ölebek.
Nagy csoda, hogy itt a rajzon
Saját lábain jelent meg.

A RÉGI EGYPTOMI ISTENEK.

BIZONYOSAN olvastatok már valamit, kis olvasóim, a régi egyiptomiakról, ha mást nem, hát a bibliát, mely elmondja, hogyan kinozták az egyiptomiak a rabságban volt zsidókat, kiknek más vallásuk volt, mert csak egy Istenben hittek.

Az egyiptomiak csodálkozhattak is a fölött, hogy a zsidóknak elég egy isten, midőn ők, az egyiptomiak egész sereg istennel birtak. Kutya, macska, sáska, kigyó, ibis-madár, — mind szent állat gyanánt tiszteltetett s volt ezenkívül még sok más; de a legszentebb a bika volt, mely a legfőbb istenséget, Osirist képviselte.

Mindezen állatoknak külön templomaik voltak és külön papjaik; a papok persze nevétek titokban a tudatlan népet, mely a templomokba járt, hogy mindenféle állatot imádjon és áldozatokat ajánljon föl nekik. Ha valakinek különösen nagy kérése volt a mennyei hatalomhoz, Apis templomába ment s a bálvány fülébe sugta kérését; aztán, mielőtt kiment volna a templomból, bedugta füleit és csak künn kezdett ismét hallgatni s az első szó, melyet bárkitől

hallott, meggyőződése szerint az isten válasza volt.

Néha, midőn valami nagy csapás sújtotta az országot, a papok bezárták az ilyen szent állatokat, vagyis hitők szerint az isteneket sötét helyre és fenyegették, hogy megölik, ha a csapás hamar el nem mulik. Ez persze nem nagyon használhatott s a papok aztán verték a szegény állatot, végre pedig megölték; a holt testet aztán bebalzsámozták és nagy sirás-rivás közt eltemették.

Az is megtörtént, hogy szomszédos városok összevesztek isteneik fölött; nem minden város imádta ugyanazon állatokat s például egyik városban jóízűen megették a halat, melyet a másikban szentnek és sértetlennek tartottak; ezek aztán boszúból megöldösték a kutyákat vagy macskákat, melyeket ismét az előbbieket imádtak s efféléken sokszor úgy összevesztek, hogy véres harcok támadtak és sok ember életét veszté az ostoba babona miatt.

Voltak viszont megvetett állatok is; ilyen volt például a szegény ártatlan szamár, aztán a sertés is, annyira, hogy a disznópásztoroknak nem is volt szabad belépni a templomokba.

E régi babonák most már nem élnek, csak emlékezetöket tartotta meg a történelem és a sok bálványkép, melyet az egy egyiptomi romok között most találnak. Egyiptom mostani lakosai nagyobb részben a mohamedán vallás hívei.

A Kis Rajzoló. (lásd 96. 1.)

Sz
G
G
G
G
G
G
G

M A J Á L I S

Szövege a „KIS LAP“-ból.

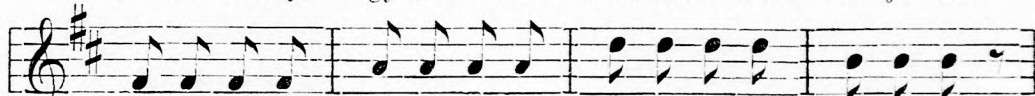
Dallama SAMU bácsitól.

Vigan.

Itt a má-jus, itt a bá-jos ve-rő-fé-nyes ki-ke-let.

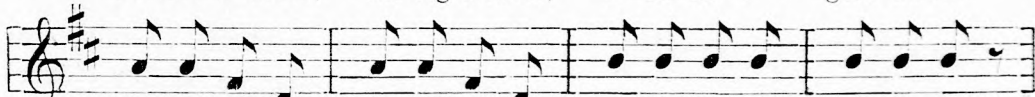
Fi-u, le-ány, egy-más-u-tán! Ha-mar ha-mar! kel-je-tek!

A szi-get-ben, a li-get-ben csi-cse-reg már a ma-dár,

Hi-mes a domb, sut-tog a lomb, vi-rit az e - gész ha-tár.

S ha ug-rál-tunk, ha fu-tot-tunk a pá-zsi-ton e-le-get:

Pi-ros ret-ket ro-pog-ta-tunk s e-szünk va-jas ke-nye-ret.

S ha ug-rál-tunk, ha fu-tot-tunk a pá-zsi-ton e-le-get:

Pi-ros ret-ket ro-pog-ta-tunk s e-szünk va-jas ke-nye-ret.

AZ ÉN HUSZÁROM.

Van nekem szép kis huszárom,
Deli termete:
A szobában, a tornáczon
Tánczolok vele.

Kócsagos, fitymás kalpagja
Jól illik neki,
És oldalán a kardocskát
Büszkén csörteti.

Oly helyes az attilája
S párja én vagyok.
Sujtás, zsinór, vitézkötés
Rajta úgy ragyog!

A nadrágja paszamántos
Kardja mind zörög.
Fényes, bojtos kis csizmáján
Sarkantyú pörög.

A huszárom tagbaszakadt
Pompás kis legény!
Csakhogy üres feje — s belül
Kéczbul áll szegény!

GYILKOS SZARKA.

Egy szelidített szarka egy napon a kertben szorgalmasan gyűjtögetett apró kövecseket és hordta egy helyre. Figyelték, mit csinál és észrevették, hogy a szarka a kövecseket mind egy mély lyukba dobja, mely lyuk egy kihuzott karó után maradt. — Valahányszor egy kövecset bedobott, kárörvendőleg „Kraak!” kiáltást hallatott. Később jobban utána néztek s a gödör alján egy békát találtak, melyet a szarka tehát valósággal agyonkövezett.

VESZEDELMEK KIS ÁLLATOK.

SOK OLYAN kisebb állat van, mely egyenként nem veszedelmes, és mégis sokszor már nagy bajokat okozott, mert ha tömegesen jelennek meg, nincs emberi erő, mely bírna valamit tenni ellenök, oly mérhetetlen nagy számban jönnek. Különösen az ókori írók műveiben találunk följegyzéseket ily pusztító állatseregekről, és ha találó kissé túlzók is e leírások, részben még is valóknak tekinthetők.

Marcus Varro például azt írja, hogy Spanyolországban a fehér (tengeri) nyulak egy várost anynyira aláástak, hogy egyszerre valamennyi ház összeomlott; hasonló eset történt Thessáliában, hol egy város a vakondok turásai folytán pusztult el. Afrikának némely tájain gyakran oly borzasztó tömegben jelentek meg a sáskák, hogy a lakosság kénytelen

volt kivándorolni, míg Gyáros szigetéről az egerek és patkányok rettenetes elszaporodása kényszeríté menekülésre a lakosságot. Aethiopiában (Afrikában) állítólag volt egy igen szép és termékeny vidék, mely sűrű népességgel bírt, de egy mérges skorpiófaj roppant elszaporodása miatt aztán teljesen lakatlanná lett. Annius történetíró szerint egy Contenebra nevű várost egy izben annyira ellepték a hangyák, hogy a lakosok alig menekülhettek, mindenöket hátrahagyták s örültek, hogy élve kijuthattak, miért aztán ama hely mai napig is „hangyamező“-nek nevezetik. Diodorus történetíró szerint pedig Media egy vidékét annyira ellepték egyszer a verebek, hogy a vetéseket az utolsó gabnaszemig elpusztították és a lakosság, hogy éhen ne haljon, más vidékre vándorolt.

A LEVÉLSZEKRÉNY.

(Képpel a czimlapon.)

Megkövetjük tisztelettel
A magyar királyi póstát:
Nénihez irt levelünket
Adják a szekrénynek most át.

Vigyázzanak kérem szépen
Az irásunk el ne vesszen,
Hogy az annak idején a
Jó néninél ott lehessen.

Kérjük, segítsenek benne
Hogy levelünk holnap kapja.
Mert holnap van a néninek
Szép virágos nevenapja.

APA TOPÁNJAI.

(Képpel a 85. l.)

Ni szegényke a sz Lujzácska
Milyen lehet rónak rája!
Ugyan ugyan az mi lehet
Mit ily nehezen emelget?

Hát bizon ő édes apja
Nagy topánit viszi-hordja.
Viszi vargához Lujzácska
A ki foltot vet majd rája.

„Varga bácsi, adjon Isten!
Egy pár topánt hozok itten,
Kérem szépen vizsgálja meg
Hogy az Isten is áldja meg!

Édes atyám sokat jár-ke
Annak bizon jó topán kell.
Értünk fárad, értünk munkál,
Csináljon hát erős munkát!

Rája olyan foltot varrjon,
Hogy mindjárt ki ne szakadjon
Mondja meg, hogy mi az ára,
S meglegyen holnaputánra.“

NAGY CZICZA ÉS KIS CZICZÁK.

A czicza kedvencz játszópajtása a gyermekeknek; de nem mindegyiknek ám. Van olyan vén, mérges kandur, melylyel nem jó barátságot kötni. Az ilyen vén kópé annyira kegyetlen, hogy saját fiait is megölné, ha lehetne, csakhogy ez ritkán lehetséges, mert a czicza-mama nagyon gondos és gyöngéden őrzi kicsinyeit. Rendesen egy csöndes, félreeső zugban, padláson vagy fészkerben készít tanyát és ha kandur

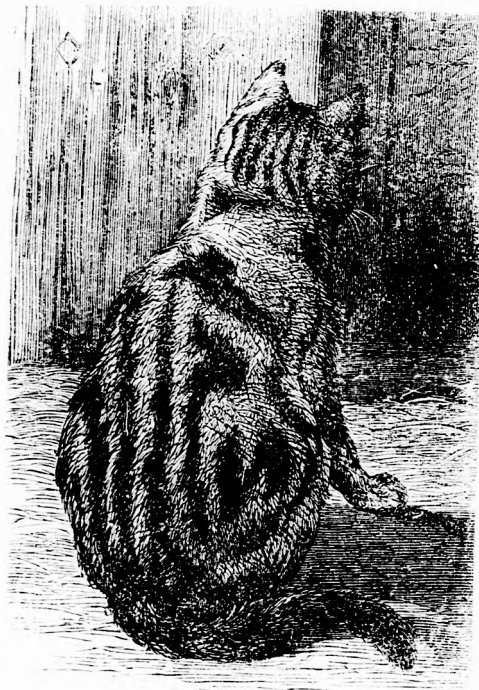
uram gonosz szándékkal közeledik, a cicza-macskát haragosan fölkuporitja hátát, mutogatja körmeit és oly fenyegetően sziszeg, hogy kandur uram szepegve odábbáll és csak foga közt morog, mintha mondani akarná: „No, no, ne haragudjál, feleségem, hiszen csak azt akartam tudni, hogyan vannak a kicsinyek.“

Cicza asszony-ság nem csak arról gondoskodik, hogy eleséget kapjanak a kicsinyek, hanem mulattatja és tanítja is őket. Hoz nekik eleven egeret és mutatja, hogyan kell fogni; a leczke után pedig jóízűen megesszik szegény egérkét. Ez ugyan kegyetlenség, hanem hát a macska okatlan állat és nem tud úgy gondolkozni jó és rossz fölött, mint az ember.

Egyszer, mikor én még kicsiny voltam, volt egy gyönyörű ciczánk, melynek „Mimi“ nevet adtunk. Pompásan tudott egeret fogni, de azért megette ám a tejcskét is, melyet mi gyermekek minden reggel külön csészében adtunk neki. Hanem egy reggel hiába készítettük oda a tejet, Mimi nem jött reggelizni. Sokáig

vártuk, de estig nem jött, másnap sem jött s nagyon busultunk a fölött, hogy elveszett. Még a szakácsné is sopánkodott, hogy majd elszaporodnak ismét az egerek, ha észreveszik hogy Mimi nincs többé. Mindnyájan sajnáltuk a kedves ciczát.

Pedig Mimi nem vészett el. Néhány nap múlva, midőn épen reggeliztünk, valami kaparászott az ajtón. Odaugrottam, fölnyitottam és — mi jön be? Hát Mimi! És mit gondoltok, mit hozott szájában? — Hát egy gyönyörű piczike kis ciczát, — olyan szépecske volt, egészen fehér, csak az orra hegyén volt kis fekete pötty. Mimi vigyázva letette a kicsikét, aztán játszott vele és hempergett a szőnyegen. Csakhamar ismét eltűnt; de

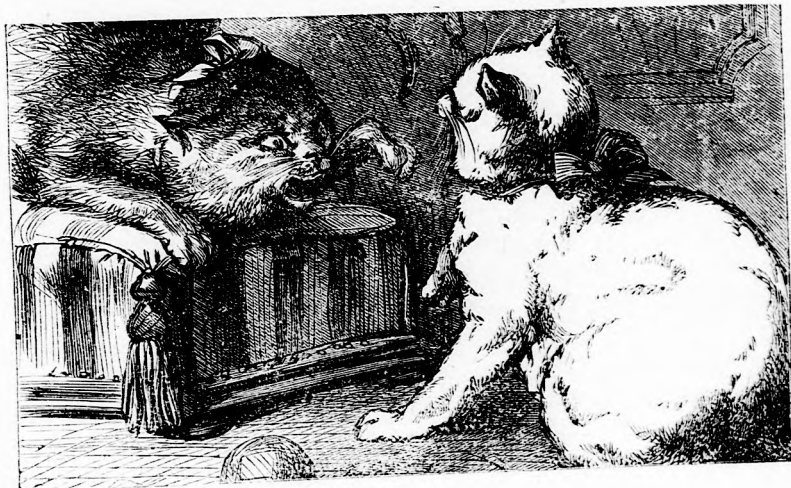

ekkor már nem busultunk, mert tudtuk, hogy nem vész el; és csakugyan nem sokára előjött egy másik kis ciczuskával és végre még egy harmadikat is hozott.

Kettőt megtartottunk, a harmadik kis ciczát pedig elajándékoztuk és ekkor egy furcsa eset történt. Az öreg Mimi tudniillik mindenfelé

kereste harmadik kis fiát, hanem persze nem találhatta meg, bár minden zugot, pinczét, padlást összejárt. Keresés közben azonban egy fiatal, egészen kicsiny patkányra akadt és ezt hozta haza fia helyett és táplálta a másik két cziczuskával együtt. Addig, míg kicsinyek voltak, minden jól ment; hanem a két kis cziczából lassacskán nagyobb macska lett, kezdtek hust enni s az öreg Mimi fogott nekik egeret, hogy tanuljanak

egerészni. A két igazi czicza jól végezte a leczkét, hanem a harmadik, a patkány, persze csak bámult és semmikép sem értette a dolgot; neki nem voltak olyan körmei, mint vélt testvéreinek, szaladni tudott, de ugrani, kapaszkodni nem. És a különbség napról napra jobban kitűnt, mignem egy nap a két igazi czicza fölismerte, hogy bizony harmadik társuk patkány; nekirohantak, megölték és megették s az öreg

Mimi maga is evett saját nevelt fia husából.

Sajátságos a macska karmainak alkotása. Mikor csendesen van vagy sétál, akkor behuzza éles körmeit a „kesztyű“-be; mert minden körmének egy kis tokja van; ekkor olyan puha a kacsója, mint a bársony és nem sért. De ha egeret vagy mada-

rat akar fogni, vagy kapaszkodik fára, háztetőre, akkor kibocsátja éles karmait s ezek bevágódnak mint éles szögek a szegény egérkébe, mely aztán hiába próbál menekülni. Ezen éles karmok segítségével tud aztán a czicza olyan ügyesen kapaszkodni a legmeredekebb fákon is.

A FECSKE LEVELE.

Kedves Forgó bácsi!

Bizonyosan tudja Forgó bácsi, hogy mi fecskék nagy utazásokat szoktunk tenni, mert nem szeretjük a hideget s ezért a telet Afrikában töltjük. Én is csak nem régen jöttem meg feleségemmel — mert mi fecskék párosan élünk — s itt hallottam, hogy a „Kis Lap“-ban már több állatka és madárka mesélt önmagáról. Én is írok hát valamit, remélve, hogy kinyomatja kis olvasói számára.

Április végén érkeztünk meg, én és kis feleségem. Afrikából és egyenesen azon házhoz röptünk, hol tavaly fészket raktunk volt. Nagy szomorúságunkra azonban valami pajkos gyerek szétrombolta fészünköt s így újból kellett építeni. Gyorsan hozzáfogtunk és egy magtár eresze alatt csakhamar el is készítettük. Mi tudniillik azon fecskék közé tartozunk, melyek eresz alatt fészkelnek; vannak rokanaink, melyek a kéményben, mások meg a folyók partján ütnék fészket; de mi jobb szeretjük a magunk szokását.

De hogy másra ne térjek, tehát: ha Forgó bácsi bepillantana fészünkbe, látna most benne öt szép piczi tojásukat. Ezeket majd a feleségem kikölti és lesz öt kis fiacskánk. Hanem lesz is ezekkel gondunk; a mi kicsinyeinknek ugyanis nagyon jó étvágyuk van és én meg a feleségem egész nap legyek után vadászunk s mégis alig tudunk annyit összefogni, hogy kicsinyeink jól lakjanak. Szerencsére ez nem tart sokáig. Kicsinyeink gyorsan nőnek s mikor már jól megtollasodtak, megtanítjuk őket röptülni s aztán szárnyukra bocsátjuk, hadd keressék önmaguk kenyeröket.

E napokban egy kis kalandom is történt, melyet elmondok, hogy lássák a „Kis Lap“ olvasói, milyen bajba lehet jutni meggondolatlan kíváncsiság által. Fészünk, mint mondtam, egy mag-

tár eresze alatt volt: a magtár ablakai sűrű drótfonattal voltak elzárva s bár nagyon kíváncsiak voltunk arra, vajon mi lehet a magtárban, be nem juthattunk. Hanem egyszer, szerencsétlenségemre, nyitva láttam az ajtót és hamar beröptem; körültekintettem jobbra-balra. De bizony nem volt ott egy szem buza sem, csak egy csomó üres zsák! Eszembe jutott, hogy még messze van az aratás és mivel itt semmit sem találhatok, ki akartam röptülni, — de mig én körülszálldogáltam, az ajtót már becsukták! Hiába röptem az ablakokhoz — egyiken sem volt akkora nyílás, hogy kiférhettem volna s így kétségbeesve töltöttem az éjt. Éhes is voltam, félttem is, hogy ha nem jönnek hamar emberek, ott veszek. Szerencsémre másnap délben megint jött egy ember zsákokért s midőn az ajtót nyitva hagyá, én szélgyorsan kiröptem és siettem megvigasztalni feleségemet, ki már nagyon busult miattam. Nem is megyek azóta semmiféle zárt helyre; jobb nekünk itt künn a fényes napvilágban.

Reményilem, jól fogjuk tölteni a nyarat, kívánjuk ezt a feleségemmel együtt Forgó bácsinak és kis kis olvasóinak is, kik minket fecskéket mindig szerettek. És ezek után maradunk esicsergő tisztelői

EGY FECSKEPÁR.

A „KIS LAP“ FÖLADVÁNYAINAK MEGFEJTÉSE.

A Juliska levelét kiigazítva, utólagosan beküldék még:

Balogh Margit — Szághy Jolán. — Koránszky Magda.

A 26. sz. (2. köt.) foglalt találos mese megfejtése az „O (Ó)“ betű. Megfejtet-ték:

Ferenczy Mariska. — Deutsch Dezső. — Kunszabó Berna. — Olah Zoltán. — Veress

Jóska
Bágya
vinszky

mese
sen m

De
Tarcza
Linka.
Fuchs
János.
Király
Margit
Banovs

szótal
kételk
hetedh

H
ka. —
Zoltán
Kövé
„kis k
vig —
Béla.

H
Herz
ke. —
Buday
István
Wicke
Zoltán
Lövin
Camil

1. ór
4. g

F
From
Falva
Irma.
Prop
Schw
Sand

Gees

nyes
Gerz

Jóska — Tóth Miklós. — Nagall Erzsike. — Bágya Aranka. — Prunyi Vilmos. — Bukovinszky Paula. —

A 3. kötet 1. számában foglalt találos mese megfejtése az „E (É)“ betű. Helyesen megfejtették :

Degré Katicza. — Orenstein Adolf. — Tárczay Jozefa. — Hill Antal. — Laczkó Linka. — Márkus Sándor. — Apfel Géza. — Fuchs István. — Nagy Sándor. — Jurászek János. — Oberhoffer Mari. — Sommer Ignác — Király Fáni. — Hager Málesi. — Bodnár Margit. — Falvay Ida. — Toldy Victorika. — Banovszky Gyula. — Osztróvszky Mari.

A 3. kötet 1. számában foglalt szótalányok megfejtése : együgyü, kopár, kételkedő, hároma táncz, negyven, ötlet, hatvan, hetedhét ország. Helyesen megfejtették :

Hibátlanul : Leszik László. — Oláh Ilonka. — Gál Kornélia. — Szalai Józsi. — Lukács Zoltán — Fuchs Irma. — Toldy Victorika — Kövér Jani. — Törley Ilona. — (a szabadkai „kis kör“ nevében.) — Prager Mari és Hedvig. — Böhm Berta. — Herzog Ilka. — Sterk Béla. — Förstner Samu. — Kennesey Ferencz. —

Hianyosan vagy egyes kihagyásokkal : Herz Anna. — Leypold Adél. — Nagall Erzsike. — Szinyey Karoly. — Sommer Ignác. — Buday testvérek. — Nagy Sándor. — Fuchs István. — Veress Jóska. — Grumnich Vilma. — Wickenburg Marko gróf. — Propper Ilona és Zoltán. — Tarafás Aranka. — Himfy Józsi. — Lövinger Donát. — Gáll József. — Trieb Camilla. — Banovszky Gyula. — Kemény István.

A többi találos mese megfejtése : 1. óra, 2. mikor nagyobb nincs, 3. szánya, 4. görbe fa.

Az elsőt megfejték :

Kennesey Ferencz. — Fekete Juliska. — Frommer Berta és Róza. — Sommer Ignác. — Falvay Ida. — Tarafás Aranka. — Agoston Irma. — Oberhoffer Mari. — Engel Armin. — Propper Ilona és Zoltán. — Mokry Ilka. — Schwarz Szidi. — Latzkó Linka. — Márkus Sándor. — Schuhmayer István.

A többi hármát jól megfejték :

Márkus Sándor. — Hiliby Arthur. — Geese Aranka.

Egyes hiánnyal : Falvay Ida. — Gernezyeghy Emil. — Serényi Béla gróf. — Forró Gerzson. —

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

R. Szombat, P. Vilmos. Mulatságos levelednek nagyon megörültem. Bár mikor kedved és időd van: írj; nekem jól fog esni. — **Ersek-Ujvár, O. Mari.** Csak te légy jó gazdasszonyka. A takarékoság erény. Nem kell mindjárt elcsüggedni, Marika, ha első kísérletre nem sikerül valami. Derék nővérednek igazán van, ha biztat. — **Kisbér, M. Sándor.** Hasonlót üzenek neked is, kis ösém. — **Papvölgy, D. Katicza.** Köszönöm szives meghívásodat falura. Mihelyt időm fogja engedni, egy vasárnap át-rándulok hozzátok. A papát üdvözlöm és kívánok neki visszavonultságában maradáno nyugalmat. — **Temesvár, M. Ilka.** Bizony jól mondd, Ilonkám, hogy Forgó bácsinak nincs nagyobb gyönyörűsége mint kis olvasóinak halas elismerése. Téged, Lenkét, Jolánt, a kis Imrét s a piczi Esztikét szívélyesen üdvözlöm, ölelem. Végül meg nem állhatom, hogy ép oly ügyesen fogalmazott mint szép irással ékeskedő leveledért meg ne dicsérjelek. — **Pest, A. Irma.** Forgó bácsi arczképét karácsonyi kedveskedésül ohajtanám nektek átadni. Most még nagyon korán és — meleg van. — **Veszprém, K. Ferencz.** A bajon segítve lesz. Egyébkint kérlek téged s mindnyájatokat, kis olvasóim, hogy a lap kiadó hivatalát illető bajaitokkal ne hozzám forduljatok. Én csak szerkesztem, írom a „Kis Lapot“; de más adja ki és nyomatja. Ez a más pedig világosan olvasható minden szám utolsó oldalán. — **Debreczen, G. D.** Egyik-másik meg fog jelenni — **Pr—er Ilona és Zoltán.** Ama levél nem jött meg. A ki helyes megfejtést küldött be, az megérdemli hogy neve megjelenjen. De az, hogy nevetek megjelen, ne tegyen hiúvá. Ezzel csak jutalmazni és serkenteni akar titeket Forgó bácsi. — **Bicske, V. Róza.** Bizony, kedves kis lányom, nagyon resteltem, nagyon fájlalom: hogy a kiérdemelt jutalomban nincsen részed. Azt aligha nem illetéktelen kezek fogták el. De a hibát sietek jóvá tenni és reményem, hogy pajtasaid nem fognak bosszantani többé. — **H. Böszörmény, F. Irma.** Azóta csak felgyógyultál? Ohajtom, hogy egészséges légy s hogy fájdalom nélkül is élvezhesd a „Kis Lapot.“ — **Csákvár, S. E.** Nemi változtatásokkal és kissé vártatva. — **Debreczen-Parlag.** Az „Abrahám és Izsák“ című vers nem válik be. — **A. Jára, K. I.** Több kis olvasónak megmutattuk titkos irását. De oly egyszerre kitalálták, miszerint arra kell hogy kérjelek: sziveskedjél valamivel fogasabbat beküldeni.

SIVÓ-RIVÓ.

Soha olyan sivó-rivó
 Kis babát mint a mienk!
 Ha rákezdi, még a szoba
 Négy fala is belereng.
 Alig hasad meg a hajnal
 Alig pitymallik az ég:
 Akkorákat rikolt, sikolt —
 Akkorákat, hogy no... még!
 Édes anyja fölemeli
 Bölcsődallal tartja jól.
 Hol leteszi, hol fölveszi
 S föléje gonddal hajól.
 A dada is duczolgatja
 Csittitgatja szüntelen
 Meglóbázza, karba kapja —
 De nem használ semmisem.
 Ugyan mi lesz e babából
 Hogy ha egykor nagyra nő? —
 Bizony, bizony attól félek:
 Falu baktere lesz ő.

A KIS RAJZOLÓ.

(Képpel a 88. 1.)

Ide hozzám, hölgyek urak
 Én vagyok a híres Lotti
 Ki az önök szép arczáit
 Jól tudja ám lerajzolni.

Akár szakál, akár konty az,
 Akár fül, szem, száj, halánték,
 Akár kabát, akár szoknya —
 Mindegy nekem, csupa játék!

Tessék kérem, besétálni,
 Tessék foglaljon helyet hát!
 Meglátja! hogyan festem le
 Tisztelt tens ur, drága nagysád!

Igy, meg így, no meg itt, meg ott
 Egy kis árnyék, egy nyomintás,
 Egy kis redő, egy kis törlés
 S amoda egy vakarintás —

S készen áll a jeles arczkép
 Itt látható arca mássa...
 Mily hasonló! Pompás! Csakhogy —
 Ki légyen hát, kérem mássa?

RIMES KÖZMONDÁSOK.

Kinek Isten akarja,
 Ablakon is beadja.

A mint veted ágyadat,
 Úgy alszod az álmodat.

Nem akarás,
 Fejvakarás.

Bibor, bársony, vendégség,
 Jobb egy napi egészség

A bölcsesség
 Legjobb úti költség.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
 Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.